

Az erdő titkai

Feléled a csönd

és hallgatunk.

Mindnyájan csak nézünk,

s hallgatunk.

Egyszer megszólalnak

a fák, patakok,

és mi még mindig

csak nézünk, s hallgatunk.

Ránézünk egy szomorú fűzfára,

s azt suttogja nekünk:

vár a világ csodájára.

Azt hallotta, hogy

az mindig csodaszép

és mindig békés,

de van, hogy sokáig tart

az előrelépés.

Van, hogy esik

van, hogy fúj,

szóval, az idő is,

néha békés, néha bús.

Viszont van, hogy jó idő,

s napsütés,

olyanhoz ami hallatszik;

csak a nevetés.

A gyermekek vígan kacagnak,
de a felnőttek a padon,
ülve mozognak.

„Szétjön a hajam,
lefolyik a smink
a nap még meddig
folytatja így?”

Ezen töprengek
míg végül besötétedik.
s mehetnek haza, ahol
már senki nem sír.

Így folytatta a fűzfa, és semmit nem hibázott,
de eleredt az eső,
és mindenki hazaigázott.

Sajnos a történet végéről
lemaradtunk, de aki
kitalálja annak
év végén jótállunk.